

Det elskede og hadede Vesten

Nogle af mine bekendte kan ikke komme sig over, at soldater fra lande i NATO deltog i paraden den 9. maj 2010 på Den Røde Plads. "Hvad sker der?" – udbryder de forarget. "Man har sluppet fjenderne lige ind i Ruslands hjerte, helt frem til Kremles porte!"

Samtidig tager de selv samme mennesker gladelig på ferie i NATO-landene, køber ejendom dér, sender deres børn dertil på uddannelse og er endda fans af fodboldstjerner fra NATO-lande.

Karlovy Vary er uanset Tjekkiets aktive deltagelse i NATO bestandig besat af vore landsmænd. Den centrale havnepromenade på feriestedet genlyder af vores hjemlige melodi: "Hvor er dog aftenerne i Rusland så fortryllende". Skiltene på feriestederne er først skrevet på russisk og så på NATO-sprogene og i restauranterne er menuen tilpasset russisk smag.

I England er næsten halvdelen af slottene blevet vores oligarkers ejendom, på Trafalgar Square hører man vores egne skældsord hyppigere end den lokale 'cockney'. Vores landsmænd haster til Frankrig efter vin, parfumer og oste, i Italien nyder de sangene fra Napoli og belej-

rer butikkerne i Milano. Vores landsmænd taler varmt om Spanien og det velorganiserede Tyskland. De udtrykker respekt for hollandske fodboldtrænere. Som tidligere anser de bulgarerne for brødre og værdsætter de århundredgamle bånd til Grækenland. De foretrækker Tyrkiets feriesteder frem for deres eget Sotji.

USA som magnet

Selv USA, det mindst elskede NATO-medlem i Rusland, tiltrækker som en magnet også et ikke ringe antal russere. Hundredtusinder af vores borgere er flyttet over på den anden side af Atlanterhavet. Blandt immigranterne figurerer hockeystjerner og computerspecialister, komponister og forretningsmænd, sangere og læger, jurister og kokke, forhenværende diplomater og undervisere i Det Sovjetiske Kommunistpartis historie. Hollywoods produkter skyller ind over vores biografte og tv-skærme.

Samtidig importerer vi fra NATO-landene så livsvigtige varer som medicinsk udstyr, computere, mobiltelefoner, måleinstrumenter, biler, lokomotiver, fly osv.

Vi har kort sagt brug for disse lande, de tiltrækker os. Men hvis det forholder sig sådan, hvorfor hader vi så NATO, der består af de selv samme lande?

Kalder NATO da Rusland for fjende, forbereder NATO et angreb mod vores stat, prøver tjekkerne, danskerne, franskmændene, grækerne, bulgarerne og andre da at tilintetgøre os? Hvis vi virkelig tror på sådan en trussel, så skal vi holde op med at flirte med fjenderne, benytte deres varer og opkøbe slotte og fodboldklubber i Vesten. Vi skal gå over til massivt forsvar, forberede os på krig med dem og indgå i alliancer mod dem med Nordkorea, Iran og i sidste ende med al-Qaeda.

Det gør vi imidlertid ikke; vi fortsætter med at indtage en dobbelt-holdning. På en og samme tid er vi gode venner med Vesten og i konflikt med Vesten, vi elsker og hader Vesten, vi har ikke tillid til Vesten og vi sætter vores lid til den. Hvorfor?

Tilsyneladende spiller en hel række faktorer en rolle: styrken af inertien fra den kolde krig, vores stormagtsstolthed, der er såret af vores militær-politiske svækkelse og kroniske social-økonomiske tilbagesænhed, de civilisatoriske forskelle, Vestens arrogance og mistillid over for os. Også enhver stats (ikke mindst vores) evige ønske om at have fjender spiller øjensynlig ind – de er nødvendige for at holde sammen på nationen og aflede dens opmærksomhed fra indre mangler og stridigheder.

Reelle trusler

Men der er i forvejen nok af reelle trusler. Mens vi forbereder os på at slå mytiske angreb tilbage fra de af os besatte Karlovy Vary og London, har skov- og tørvebrande næsten kvalt millioner af russere. Og, som det viste sig, var der ikke rigtig noget at bekæmpe brandene med.

Der er en overflod af interkontinentale missiler, men akut mangel på brandslukningsudstyr. Og ud over brandene er vi truet af andre reelle ulykker – narkomani, fattigdom, korrupsion, social splittelse og 'specialister' med købte eksamensbeviser. Falsk medicin, rådne madvarer, etniske og konfessionelle stridigheder, drukkenskab, mangel på sygehuse og skoler, terrorister.

De nævnte sygdomme skal bekæmpes, og da nogle af dem også plager NATO-landene, skal det ske sammen med dem.

I vores historie har der jo allerede været tragiske perioder, hvor Rusland har sat alle kræfter ind på kampen mod de ydre fjender og er gået i opløsning på grund af indre ulykker. Sådan var det i 1917. Sådan skete det igen i 1991. Det så ud til, at vi mod slutningen af det 20. århundred havde produceret så mange missiler, at vi let kunne knuse enhver ydre fjende.

Men missilerne blev stående ubenyttede i affyringsskakterne, og stormagten Sovjetunionen brast sammen under byrden af indre proble-

NOTER I MARGINEN

mer. Det er på tide at tage ved lære heraf og ikke kæmpe mod vindmøller, men mod reelle trusler. Jeg vil i denne forbindelse gentage den franske oplysningsfilosof fra det 18. århundrede, Charles Montesquieus advarsel, der er blevet bekræftet mange gange i praksis ikke alene i Rusland, men også i andre lande: "Små republikker dør for en ydre fjendes hånd, store af indre sår."

Hvad angår NATO, må man også forstå følgende: hvis denne organisation opløses nu, bliver Europa igen en kedel af kogende lidenskaber og modsætninger. Naboerne på

kontinentet vil før eller senere igen begynde at slås, og som vi og I udmærket ved, lider Rusland altid mest i ethvert europæisk blodbad. Man kan bare tænke på vort folks ofre i to verdenskrige.

Jevgenij Bazjanov har titel af Fortjenstfuld Videnskabsmand i Rusland.

*Artiklen er bragt i den russiske avis "Nesavisimaja Gazeta" (Den Uafhængige Avis).
(Fundet og oversat fra russisk af Lars P. Poulsen-Hansen).*